

CON ONG

tuần báo trào phúng đôi lập ra rit

(môn bài nhà nước cấp số 3716/TBTT CHBCI)

9.

từ 8-12

đền 15-12-67

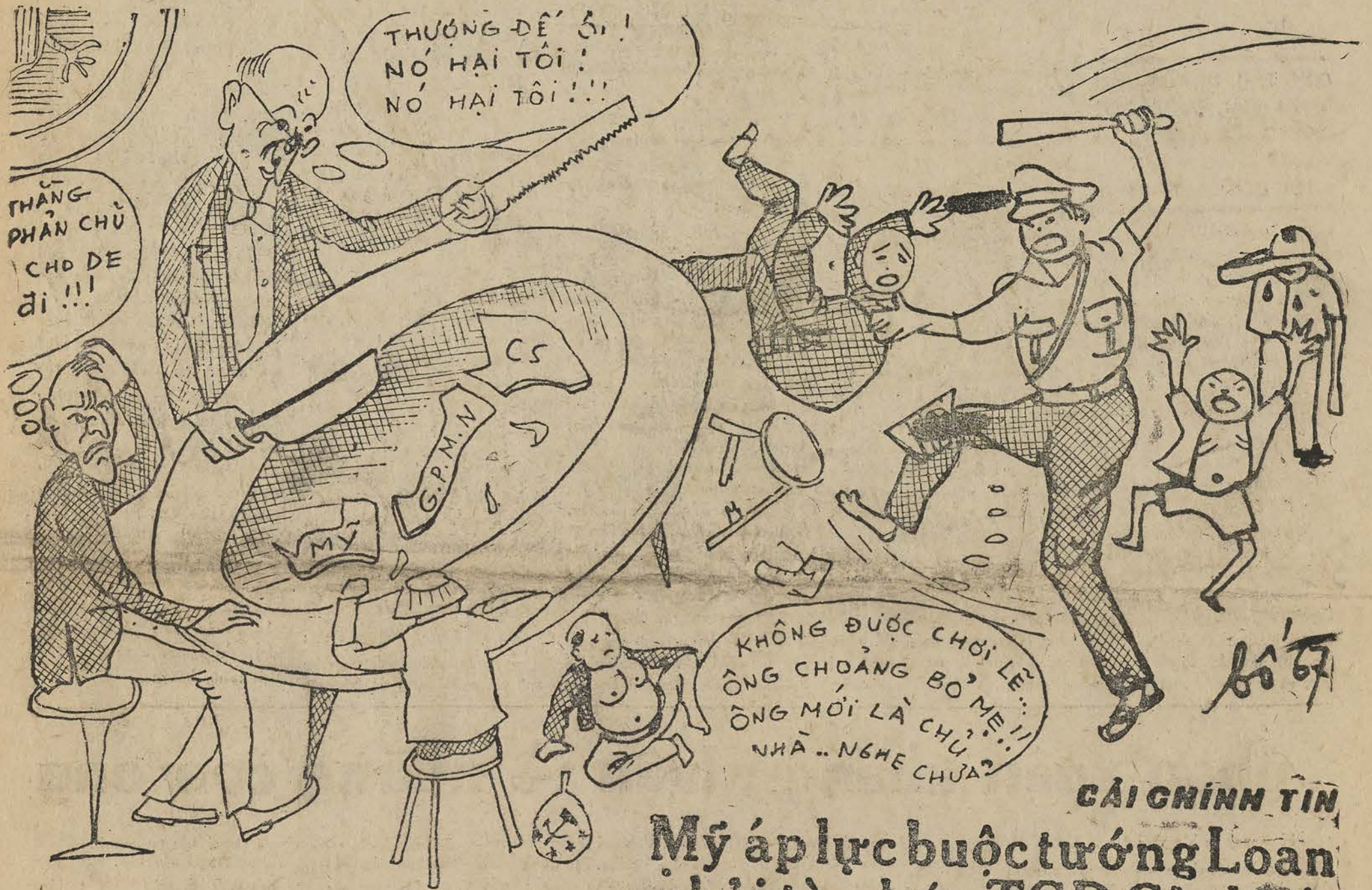
5 ti.

CỬA TIỆM 101 VÕ TÁNH SAIGON

Chủ nhiệm MINH VÕ

Đầu bếp THƯƠNG SINH

ÔNG NÓI VÀ ÔNG NGHE 91905

CÁI GHIÊN TIN
Mỹ áp lực buộc tướng Loạn
phải từ chức TGD Cảnh sát

bài học 1954

Cho tới hôm nay, việc tướng Loạn bắt ông Lê văn Huân, phó tổng thư ký Mặt Trận Giải Phóng Miền Nam khi ông đến họp mặt với Đại sứ Mỹ vẫn còn nhiều sôi nổi. Báo chí Mỹ sửa ủng oàng. Họ cho rằng tướng Loạn đã phá vỡ hy vọng hòa đàm Mỹ-Cộng. Trong khi đó, chính phủ Việt Nam vẫn im lặng. Các lực lượng tôn giáo im lặng Các đảng phái cũng im lặng. Phải chăng khi trên mặt đại dương im lặng thì dưới lòng sâu đang diễn ra cảnh tượng chấn động? Đọc trong số này, quý vị sẽ thấy một số bài đề cập tới trường hợp tướng Loạn. Chúng tôi nhấn mạnh ở trường hợp đề tố cáo về một sự kiện bí thảm có thể xảy ra, nếu tất cả chỉ biết chờ đợi và tiêu cực. Tướng Loạn không làm Tổng Giám đốc không phải là vấn đề. Vấn đề chính là ở bài học 1954, bài học Trung giá đã bị bỏ quên. Tại nơi đó, cách nay đúng 13 năm xui xẻo, chỉ có hai lá cờ Paáp và Cộng bay phát phới và sau đó, những người quốc gia lật đật, lo di cư... Giờ đây, sự kiện đó lại có cơ tái diễn và tất cả đã im lặng. Một sự im lặng khôn khéo.

Cũng như toàn thể đồng bào và nhân dân toàn thế giới, chúng tôi khao khát Hòa Bình mau trở lại. Nhưng nếu đó là thứ Hòa Bình của Mỹ, Hòa Bình của Trung Cộng thì đâu là Hòa Bình cho Việt Nam? Từ bao lâu, người ta đã bắt dân Việt chết cho đặng tiên, cao chủ nghĩa và giờ đây nó trở thành món hàng cho người ta mặc cả với nhau. Cảnh pù đầu? Tôn giáo đâu? Đảng phái đâu? Sao các người cứ lặng im? Sao các ng i còn chưa lên tiếng?

* THƯƠNG SINH

CON TÀU ĐI, CON TÀU ĐI ĐI MÃI. CUỘC ĐỜI CHẴNG CẦN BIẾT NÓ VÀ NÓ CŨNG MUỐN CUỘC ĐỜI QUÊN NÓ

— Cụ nghĩ lẽ lẽ lên nhé!
Thượng tọa Tâm Châu trông đến là thiếu não Con báo đã qua để lại con người tu hành những tin phá. Ôi, tu là cõi phúc mà chữ nhậu là giây oan. Bây giờ mới vỡ lẽ thì "Les jeux sont faits", tức là sự đã rồi.

Ma Cạo xía vô một đường vót vát:

— Sự đã rồi, sự đã rồi. Thời, từ nay xin quý thầy chấm dứt ngay các tệ trạng thuyết pháp có phụ đề chữ bôi. Ấn Quang không phải là hàng thịt và Việt Nam Quốc Tự không phải là hàng cá. Xin các thầy đừng vạch áo cho người ta xem lưng đây ghê rùi của mình nữa. Các thầy còn tiếp tục, phật tử chân chính sẽ tuyệt thực và tự thiêu hết, các thầy lấy

dầu ra chúng sinh mà thuyết pháp?

Thượng tọa Thích Tâm Châu mở to đôi mắt nhìn vào côi hư vô, lầm nhảm:

— Nam mô bốn sư Thích Ca mâu ni Phật... Nam mô.

Thầy của chúng ta đã thấm sự ân hận, Nước mắt thầy ứa ra. Và thầy lạc vào sự trầm tư mặc tưởng. Ma Cạo bỗng thấy sốt sà. Hân kéo Phòng Tích ra ngoài và qua một toa khác.

Xếp "tờ ranh" Ma Cạo nỡ nề bảo Phòng Tích:

— Chuyên tàu tất hào hứng lúc khởi hành nhưng nửa đường tao bỗng buồn quá. Tao thương tất cả những người bị đẩy lên tàu suốt. Rồi có ngày tới lượt mình.

Phòng Tích cười đều:

— Ông lại dở chứng rồi. Ông thương tất cả mọi người, tôi đồng ý những xin ông thương vừa vừa chứ. Ông đừng quên bốn phận của chúng ta là phải đầy quý vị đi chuyến tàu lịch sử này xuống

những ga thích hợp với khả năng của từng vị.

Chợt nhớ ra một điều tối quan trọng, Phòng Tích nói:

— Ta có nên thăm viếng xã giao toa lưu xá và toa "vĩnh biệt" không?

Toa "vĩnh biệt" là toa dành riêng cho mấy ông vừa "vĩnh biệt" tướng Kỳ. Mấy ông này, trước đây mẫn bực trong nội các chiến tranh. Gió đệ nhị Cộng hòa thổi quý ông bay khỏi nội các của bầu Lộc. Các ông ức quá, dở cái trò "qua sông đấm bồi vào sóng", cái trò "ăn cháo đá bát" khi bát chưa vỡ, chưa hết cháo. Huych toẹt là các ông ấy đã sôi sục máu căm hờn, hát khúc "vĩnh quyết ngàn thu" để đi ở ông Nguyễn Cao Kỳ. Trái đất tròn. Trái đất ở Giao Chỉ càng tròn và hẹp. Để xem ông Kỳ còn gặp lại cố... cố nhân và để xem ông Kỳ nói gì ngày tái ngộ.

— Thời tao chán chê mọi sự. Tao muốn tìm một cái am trên một ngọn đồi để tu hành. Nghiệp chướng, nghiệp chướng! Tao gây

ra quá nhiều nghiệp chướng. Ôi, đời đã có Thích Tâm Châu "bá ngộ", Thích Hộ Giác và Thích Hộ Giác "đầu ỏ", Thích Tâm Châu, ta muốn bắt chước Chiêu Lý Phạm Thái, nốc rượu tì tì mà gõ mõ ca rằng:

"Sống ở dương gian đánh chén chết về âm phủ cấp kè kè Diêm vương phán hỏi rằng chỉ đó: Be..."

Rõ chữ bay bướm:
"Đù ỏ trần gian sống mãi chi?"

Phòng Tích khời hài nhật:
— Cụ Thích nào truyền cho ông cái tư tưởng ấy đó?

Ma Cạo đáp:
— Thích... Lão Từ! Rượu, thợ và... yếm thế. Đời phù du, mộng ảo, quá. Đời lại có những hai Viện Hóa Đạo, hai Đức Tăng Thống thì càng phù du, mộng ảo!

Phòng Tích vỗ vai Ma Cạo:
— Nhưng ông cần gặp thẳng cha Nguyễn Liệu.

Bỗng nhiên, đôi mắt bi quan của Ma Cạo rực sáng:

— Mày xúc Nguyễn Liệu lên tàu suốt rồi đi à?

— Ừa?

— Nó đâu?

— Nhốt riêng. Tôi sợ nó bốc máu anh hùng, gọt đầu hết quý vị trên tàu của ta. Người ta nhờ chúng mình chở nó đến ga...

trại nhập ngũ số 3. Thưa xếp, bây giờ, người hùng của chúng ta tự ý gọt đầu và đang ắc ắc xem chừng ngoan ngoãn lắm.

Ma Cạo trách Phòng Tích:
— Sao mày không để tao "tâm sự" với người hùng chút xíu, vội

chỉ để người hùng xuống vậy?
Phòng Tích nhún vai:

— Tôi sợ xếp nôi nóng xin người hùng mấy cái răng thì người hùng mất đẹp giai. Riêng học giả Hồ Hữu Tường bị một

đoàn thể ở Saigon đòi đưa lên tàu suốt nhưng tôi không nhận.

— Tại sao không nhận?

— Tôi kỳ mấy tay được húc đúc trong lò Mác xít làm dù hôm nay, các xừ luy đã vọt. Mác-

Hồ Hữu Tường tiên sinh lại nhiều phép. Khi ra tranh cử thì thu

nhanh vuốt của chồn có vách, táng' ào rớt mỏng tôi. Đặc cử rồi thì chia nhanh vuốt ra, phóng xé

Renault 10 mới toanh và ở nhà ba bốn tầng. Và lại, Hồ Hữu Tường tiên sinh vẫn còn thò hai

chân trong Hạ tá, đoàn thể nọ sức mấy mà kéo nổi. Cái khối ừ lý ấy, lăn vào để mà kéo ra hơi

vát và đó, xếp a!

Ma Cạo và Phòng Tích ngồi yên hút thuốc lá, nhìn nhau. Con

tàu đi, con tàu đi... "Còi tàu như xé đôi lòng. Làn mây trời, nước trời

ngày tháng trời cùng năm trời... Ở toa thượng hạng, các nhà sư của

hai nước Ấn Quang và Việt Nam Quốc Tự đang xúm nhau lại gõ

mõ đọc kinh. Đó là một hiện tượng lạ, một hiện tượng báo động tương lai sáng sủa của Phật Giáo ở Giao Chỉ. Tự đứng, tầm ri đô xám ngăn cách giữa những nhà tu hành thù nhau ra rít, đòi xua quân tiến chiếm trụ sở của nhau và vô chiến lợi phẩm oản, chuối, chầy kinh, mõ gõ mí lý chuông đồng của nhau, mở rộng

phan xuân khang : luận về những con ong

Hôm nay ta bàn về luân lý Con Ong.

Ong là một sinh vật không có xương sống, thân thể được chia làm... năm phần, đầu, mình, chân và cò cánh. Chân để bò, không phải như chính khứa đi công hậu. Cánh để bay lượn, mình có thêm vòi để chích. Cò để mang đầu, và đầu để làm gì nhỉ, để hút nhụy hoa. Ong sống từng đàn, tổ chức rất khoa học, làm tổ trên cây để được xếp vào loại côn trùng có ích.

Tiếng Pháp là "a bầy", danh từ khoa học là gì ta quên bưng mất rồi. Tiếng Anh là "bea" ta phải nói thêm tiếng ăng lè, vì lúc này người ta tính dùng tiếng Anh làm. Các lớp anh ngữ lớn nhỏ như của tháng hè. Còn các ai giáo sư anh văn thì chất như đồng rác Saigon, phải kèm từng người để kiểm com, nó có vinh hạnh ở cái khổ nào. Các lớp anh ngữ cam đoan ba tháng nói thông viết thạo đúng văn phạm, nói nhanh như gió thổi tức là "Si pích inh gờ lịch lai cò uyển bờ lâu", làm mấy chục xấp một tháng ngon như ốc chó. Văn chương đó du nhập vào đám thanh niên bằng bột, ta gọi là Văn chương thông ngôn. Rồi đây nền văn chương này sẽ đi lên thẳng... như cọt bướm. Văn chương đó nó cũng xâm nhập vào các nòng ma ri sến. Ta gọi là văn chương chị em ta. Người Mỹ nói chung, và ông toàn quyền Bonke nói riêng chỉ hiểu người Việt Nam qua hai giai cấp vừa kể trên mà thôi. Ta lấy làm đau đớn mà phát ngôn như vậy. Sea bea là ong biển. Khi người Mèo bắt đầu oanh tạc Bắc Việt, có thiết lập một đơn vị trực thăng chuyên môn cấp cứu phi

công nhảy dù trên lãnh thổ Bắc Việt gọi là Sea bee squadron. đây là đơn vị đầy quả cảm, gan dạ. Họ đã thi hành nhiều phi vụ toát mồ hôi lạnh, đầy máu và nước mắt.

Ong có nhiều loại, nhỏ là Ong muối, màu xám xám, vừa vừa là ong ruồi, màu vàng lợt. Vàng xạm là ong bầu. Ong mật màu xám nhạt nhỏ như ong muối. Lớn nhất là ong bò vè, có khoang đen trắng ở dưới. Đúng là loại ong hung dữ nhất, làm tổ bằng bọt nước trắng toát hình chóp nón ngược. Chỉ có một lỗ độc nhất để chui ra, chui vào. Nó hung hãn, hiếu chiến tấn công mọi thứ đến gần tổ. Chích một phát trâu bò cũng phải rống lên. Cong dưới chạy Loại độc ác này thường làm tổ ở nơi hoang vắng ít người qua lại. Truyện của Kim Dung có con ong danh tiếng Ngọc Phong Sa. Tôn Bả nhờ nó mà lặn tui Toàn Chân phải đến thất điện bát đảo. Dương Qua nhờ bầy ong nên nghĩa phu thê. Ngọc phong Châm là ám khí danh trấn giang hồ, khét tiếng ác độc.

Ong muối chích đau hai ngày. Ong ruồi chích đau ba ngày. Ong bầu một tuần còn nhức nhối khó chịu. Ong bò vè chích thì bò, mắt nó đom đóm thấy ông bành tổ vô bụng cười hề hề. Đặc biệt Ong người chích đau chín tháng mười ngày mới xẹp, nhớ đến chết không quên.

Ong thường làm tổ trên cành cây, ở khu có nhiều hoa. Trong tổ Ong có: trứng, Ong non, Ong thợ, Ong lính, Ong mật, Ong Chúa. Ong không có vua, cũng không ai gọi là Ong hoàng bao giờ. Ong rất có hệ thống quân

giai, tuy là côn trùng nhưng tôn ti trật tự ra rít. Chúa bao giờ Ong nổi loạn, đòi truất ngôi nữ chúa.

Ong thợ hùng hục kiến thiết tổ ngày một to lớn. Ong lính tà tà bay quanh tổ, hay rung cánh thị oai làm nản chí kẻ xâm lăng. Có tinh thần bất khuất hung hãn. Nó cóc sợ một kẻ thù nào, lì lợm như gấu bị nó chích cũng phải lăn đùng xuống gốc cây. Liều chết bảo vệ tổ quốc mà lý. Người ta thường đốt khói cho Ong bay khỏi tổ. Ong chiến sĩ nó bay ngược chiều gió tìm kẻ tử thù. Một con kiếm được kẻ gây tang tóc cho nhà nó. Không biết bằng cách nào nó gọi đến hàng đàn. Nhiều kẻ bỏ chạy, bị quá nhảy dơi xuống nước, lặn cũng không thoát. Ong lính nhờn nhờn bay trên mặt nước, kẻ thù ngóc đầu lên, nó nhào xuống oanh kích rất chính xác. Bị ong hời thăm sức khoẻ một lần, thế không đứng đến to Ong nữa. Về sau người ta làm thứ Nylon trùm ra ngoài. Ong vẫn tìm cách xâm nhập để vùi mũi đầu điếng. Ong lính là thành phần khá đông đảo, nên lửa có cháy, khói có mù mịt, cũng không cần một đoàn phòng vệ này. Ong mật hay Ong bếp kiếm mồi về nuôi cả nhà. Ong Chúa sướng nhất chỉ ăn và đẻ.

Khi chúa động cơn, hứng tình ngài ngự ra khỏi hoàng cung, phải là ngày đẹp trời, mặt trời da thịt. Chúa rung cánh bay cao, cao nữa... cao nữa. Ong thợ chen nhau vỗ cánh bay theo, từng đàn các chú trẻ tuổi, khi huyết phương cương hí hùng đuổi theo. Ong cụ yếu thận, chưa theo được bao xa, đã mỏi cánh, "đu vắn"

Và lạ, lung và đẹp để làm sao !
Thượng tọa Trí Quang đã đứng
đây, đến trước chỗ ngồi của
Thượng tọa Tâm Châu, vái ba
vái mà rằng :

— Bạch thượng tọa, tôi là kẻ
có lỗi, tôi đã chưa đạt được thấu
nghĩa hi xả và tôi làm thượng tọa
tác giảng nổi giận chửi tùm lum,
tía lia.

Thượng tọa Thích Tâm Châu
cũng vội vàng vận nội lực để
phòng chướng phong của sư tử
vô phái Ấn Quang. E rằng tiếng
nói của thượng tọa Trí Quang lao
luyện như tiếng nói của Tạ Tôn
Kim Mao Sư Vương nên thượng
tọa tọa Tâm Châu bế quan thi
giác và thính giác. Nhưng khi biết
thượng tọa Trí Quang không đồ
ngón gì, thượng tọa Tâm Châu
bèn vái vái đáp lễ :

— Bạch thượng tọa cao cả,
chúng ta đều là kẻ chưa đạt
chánh quả vì còn nặng chất tham,
sân, si. Có lẽ, theo tôi, bởi tại
chúng ta đi về bốn bánh sang trọng
quá và dớp nho, táo, cam, lê,
uống sâm Cao Ly dư quá. Sách
xưa có câu : "Muốn ăn đậu phụ
tương tầu, Mài dao đánh kéo
gọt đầu đi tu". Đi tu là phải ăn
cơm hầm mì lỵ đậu phụ và tương
bần. Ta nay đi tu uống sữa...
Guigoz, ăn cơm chan Maggie và
"đét xe" toàn cam Ouspan với
nho Washington thì sao mà thành
chánh quả được ? Tôi thấy sư
cụ chùa Long Giác trong "Hồn
Bướm Mơ Tiên" mới là bậc chi
tu. Lung chừng trên ngọn đồi, xa
lánh thành phố, mỗi năm đi
khuyến giáo bằng lô ca chân vải
lần. Còn ta nay, đi đâu là phóng
xe hơi dờ luych, đằng sau lại che
rì dờ rất nhè mùa. Những đứa đi
xe hơi kính sau che rì dờ vải đều

là lũ nhà mùa. Các ông giữ những
vai trò quan trọng trong chính giới
mới cần che rì dờ màu kín phía
kính sau. Để làm gì ? Để cho
quần chúng bố không nhìn rõ mà
âm sát. Ngoài các vị tướng lãnh,
các ông lớn là được phép che rì
dờ kính hậu, còn thiên hạ ngu dốt
hết, thấy người ta che rì dờ
cũng che rì dờ cho nó dờ...
năng ! Tôi hoan hỉ báo tin
thượng tọa hay, từ nay, tôi
không đi ô tô sang trọng nữa.
Tôi sài thứ bình dân hai ngựa hay
Dauphine EA là cùng, gọi là có
phương tiện lưu thông trong cuộc
đời cơ khí hôm nay. Tôi hoan hỉ
báo tin thượng tọa hay, từ nay,
tôi tuyệt thực... cam, táo, nho, lê,
sâm Cao Ly, nhung và rượu chất.
Và không tiếp nữ Phật tử sồn
sồn nữa.

Thượng tọa Trí Quang cúi
đầu :

— Bái phục, bái phục. Tôi
cũng thế.

Lập tức, đại đức Thích Hộ
Giác đứng lên vái thượng tọa Tâm
Châu :

— Em út xin lỗi anh hai. Từ
nay, em không dùng cau đánh
răng cho nó trắng ớn nữa. Em
cũng không hít thuốc lá ba con
năm. Em noi gương đờn anh.

Hai phe đứng dậy hết, chào
nhau bắt tay nhau; cả cộng đồng
bài "Hát hay không bằng hay hát".
Rồi lại ngồi xuống trầm tư mặc
tưởng. Tất cả nhắm mắt. Khí thủ
bốc khói từ mỗi cái đầu nhân
thần kết hợp lại và tuôn lên nghi
ngút như khói tàu suốt. Vậy là
hai phe Ấn Quang và Việt Nam
Quốc Tự rời mỗi oán thù, đồng
thanh quyết định không thuyết
pháp "dù ôa, bá ngo" nhau nữa.
Đại đức Pháp Siêu lãnh nhiệm
vụ thảo thảo hiệp và báo tin cho
Ma Cao hay.

(KỶ SAU TIẾP)

HỌ ĐÁ LÊN CHÂN

Trong vòng mười ngày qua, tại một tòa đại sứ trung lập ở Saigon, tòa đại sứ Mỹ đã xếp đặt cho phái đoàn đại diện gồm có : Tướng Creighton W. Abrams, tư lệnh phó quân lực Hoa Kỳ tại Việt Nam, Eugène M. Locke phụ tá đại sứ Bunker, Đại úy Robert O. Brien, sĩ quan đặc trách an ninh tòa đại sứ Hoa Kỳ... tiếp xúc với hai Đại diện Cao Cấp của M.T.C.P.M.N.

Theo tin các báo hàng ngày thì chính phủ Việt Nam không hề được biết tí gì về cuộc gặp gỡ này. Và vì không hay biết nên Tướng Loan mới chớp mắt một đại diện Việt Cộng. Hậu quả, tòa đại sứ Hoa Kỳ làm áp lực buộc Tướng Loan phải từ chức Tổng Giám đốc Cảnh Sát.

Nguồn tin trên rõ thật mâu thuẫn.

O Đềm thứ nhất : Nói rằng chính phủ Việt Nam không hay biết gì về cuộc gặp gỡ này là nguy hiểm. Vì mỗi khi muốn dấu chính phủ Việt Nam thì với khả năng cơ giới vô địch, người Mỹ chỉ cần vào mặt khu rước hai cụ đại diện lên trực thăng rồi bay về đồ trên nóc nhà đại sứ Mỹ... thì có lẽ Tướng Loan chỉ có đánh nhau với quân lính Mỹ canh phòng tòa đại sứ mới dành được ông Việt Cộng, chứ là đầu lại xúc khởi khởi như bắt lính giữa đường vậy được ?

O Đềm thứ hai, đáng nói và đáng ghi nhớ lẽ thái độ của Tướng Loan trong việc này. Nếu không vì muốn đá lèo cấp trên một phát cho đỡ tức, nếu không muốn gây chuyện để có dịp về "cưỡi hạc tung trời", thì việc làm của ông đáng được hoan nghênh. Ông đã nói người cho Mỹ biết rằng : Người Việt Nam là chủ về chiến tranh hay hòa bình của đất nước này. Chúng ta có quyền đánh và có bổn phận tìm kiếm Hòa Bình. Người anh em không thể vin vào sự giúp đỡ chúng ta khi túng thiếu mà hạ chúng ta xuống hàng con vật hai chân xỉ và quân đội Việt Nam khiến cây pip Bùi Diễm phải quất âm lên ở Hoa thịnh đốn.

Thái độ của Tướng Loan đã làm cho khuôn mặt của chính phủ này bành bao ra một chút. Ấy thế mà, chúng ta lại nghe có người muốn nhân câu chuyện này... mượn cớ mời ông đi tàu suốt thì còn trời đất nào nữa !

Trong khi người ta muốn lên chân để đi vào con đường suy vong của Pháp ở hội nghị Trung Giá, chúng ta với kinh nghiệm đau thương và tinh thần quật khởi, lẽ nào lại chịu thỏa hiệp một cách vô sỉ như vậy v ?

CUÔNG SINH

phan xuân kang : luận về những con ong

mật hoa bỏ cuộc đành ca bản quy khứ lai hề. Cuối cùng chỉ còn một con Ong dục độ nhất theo kip nữ chúa. Ngài ban cho ân huệ cuối cùng, ôm ấp tấm thân ngà ngọc. Ân ái xong thì ong phò mã lần dưng ra ngòm củ tí, không đủ sức theo ong chúa đến. Tổ mới do ong thợ làm sẵn ở nơi khác. Theo kinh nghiệm của thợ rừng, người lấy tổ Ong chuy lên môn. Cảnh cây Ong làm tổ gọi là kèo, kèo chỉ về hướng nào, đi theo hướng đó thế nào cũng gặp một tổ Ong khác. Tùy theo lâu năm, tổ lớn hay nhỏ thợ kiếm Ong thường tìm được hàng chục tổ một lần. Ta bảo Ong làm tổ giầy chuyền. Tổ lớn họ nhiều mật. Mật là một chất bổ rất tốt cho trẻ em. Thuốc nam có nhiều vị dùng đến mật Ong. Sáp Ong dùng vào mùa nắng lạnh, là chỗ nào bị nứt nẻ, bôi vào đỡ lắm. Ong non đem gói lá sen nướng lên, ăn tuyệt cú mèo. bùi, ngọt, béo và rất thơm tho.

Người sa thường ví von: Mật con đó rõ như tổ ong bầu, gồm nhà chị m: làm chuyền, eo xẻo lời ong tiếng ve Ong đã hung háng đi vào văn chương Việt Nam. Trong một bài học thuộc lòng ở Quốc văn giáo khoa thư, lớp đồng ấu có câu—con ơi nên phải gắng công, như con ong mật vốn giồng siêng năng * Ong là loài côn trùng siêng năng, rất có ích, nhờ ong hoa mới kết trái. Gặp đám con gái, các cậu thanh niên bảo nhau — trả lời ong bướm đi. Ý muốn bảo nhau tán tỉnh vài lời. Thi hào Nguyễn Du thì—Tiếc thay một đóa trà mi, con ong đã tỏ đường đi lối về. Câu thơ này ai cũng ngâm nga. Ong

non giữa nọc chàm hoa rữa, Dê còn buồn sừng húc đậu thừa. Người con gái, thời nay, mặc áo dài chít eo tóp lại lưng ong đấy, chính hiệu bà lang tọc. Có bài thơ trào phúng thời tiền chiến, tôi quên tên tác giả bài thơ thế này.

Trên toa xe lửa hạng ba.
Có bọn hành khách một bà, một ông,
Bà thì ăn mặc rất ngông
Áo lên thắt đáy, lưng ong tần thời
Tóc xoắn rẽ lệch đường ngoi
Mặt như hòn bột, đôi môi tí gà

Tên phó thường dân thấp cổ bé miêng, với không tới trời cao, nói không thấu tai quan nhón, than thở với nhau — Ôi thân chúng ta như con ong cái kiến để diễn tả một sự bất mãn trong lòng. Ong không chàm nhằng chích bậy, không ghen ghét ganh tị. Chỉ tự vệ rất chính đáng quân tử.

Saigon có báo Con ong ra đời, chàm, chích bọn thời tha, diều dóm chạy cở mong kiếm chác, cốt sao vinh thân phì gia. Còn đũa chét mặc cha chúng nó. Bọn trường giả học làm sang đọc báo Con Ong lầm. Sợ như đi thấy cha, như chị em ta đi hành nghề, ra đầu ngõ gặp sư cụ. Còn ngoài ra khoái Ong làm Ong rất dễ nuôi, mỗi nhà nên mau mau bỏ ra năm xó mua một con về đọc, cười khoái tí. Ông lão đọc thấy trẻ lại thêm đi chường chó, vườn lải, con lợn lông chạy phùng phùng. Các trí thức đọc hết tin tưởng giai cấp mình, thấy nó

ghê tầu thế nào ấy, nhất là hết ham chính trị, xuống đường. Đến mùa ứng cử im thin thít như dít bà lão. Các thầy đọc không tuyệt thực nữa, dớp kỹ hơn xưa, muốn phong kiếm không lý đến chuyện thì phi giang hồ, mọi ân oán vô lâm gác ngoài cửa động. Các bà sồn sồn đọc ngón thuê phòng riêng, chị em ta đọc cười nghiêng ngửa chết thối. Các em đọc muốn mua thêm một tờ để dành.

Ta lại nói thêm về nhân sinh quan của Con ong mật quân nữa. Nó trọng trung sự bay bướm về chiều. Như một anh già rừng m ở thích chơi trống bỏi. Như một anh chủ sự già đến tuổi về hưu vẫn xin lưu mấy năm nữa, sáng vác ô tô đi, chiều vác dao tọc về tổ quý. Nhiều kẻ thời mồm, xì hơi đất đèn để giảm giá trị quân tử của ong như đã nói trên. Ta cho rằng ong không dám dưng, nó tiết hạnh khả phong, đoan chính hơn các mệnh phụ phu nhân thời nay nhiều. Gia đình nhà ong thân nhau ruột thịt, thắm nhuần luân lý không mạnh, tôn ti trật tự ra rít.

Nhân Sinh quan ong cao khiết nhường ấy, người ta lại nói ong non giữa nọc chàm hoa rữa, Dê còn buồn sừng húc đậu thừa. Câu thơ chua chát, chàm biếm mượn ong chửi đời cũng đáng tội cho ong lắm. Vậy cách ngôn :

Ta quyết không giết hại loài ong. Mau mau bỏ ra năm xó mang ong về cho vui cửa vui nhà. Ta thà chết sướng hơn thuê ong về đọc. Bá ngo đũa nào đọc cọt. Cả làng nó ngòm củ tí. Hãy sống cho đẹp kéo ong nó dốt thì bỏ mẹ. Hãy coi chừng.

BA CHÍNH PHỦ ?

Nhiều tên độc mồm rì tai rằng tại Saigon hiện có ba chính phủ. Một cái có hiến pháp qui định do cụ Lộc đứng mũi chịu sào. Một cái ngậm do cụ Hướng lãnh đạo. Một cái, radio vừa loan báo sáng nay, gồm nhiều chức phụ tá của cụ Cao Kỳ thực sự chỉ có cụ Lộc là phải đương đầu với thế cuộc. Việc đương đầu này đâu có dễ. Trăm phương nghìn kế chưa chắc đã thu hoạch được tí ti. Ai cũng biết: người ta không thể chạy nhanh chẳng phải vì thiếu cố gắng mà vì sức cản của không khí. Nếu việc nào cũng phải thỉnh ý ba tòa quan lớn thì còn làm ăn gì được ?

Mai kia, mọi sự được trôi chảy thì thôi. Nhưng bằng có chuyện linh kinh thì cụ Lộc lãnh đủ. Thật là « thăm thương chú lính mới diên. Vợ con chưa có lương tiền ai ăn » ? Vợ là dân. Con là chính phủ. Câu chuyện tương Loan từ chức để phân đối việc người Mỹ nói chuyện riêng với Việt Cộng lại được gọi là để phân đối cụ Hướng. Trong khi người ta sửa soạn nói chuyện chia đất, chia người với nhau mà gia cảnh nhà mình cứ linh kinh thế này thì có khổ không chứ ?

Việc gì cũng phải cho phân minh. Nguyên tắc phân quyền phải được định rõ. Nếu không thì mọi cái hiến pháp, bầu cử, tuyên thệ đều đi tuốt.

Cần nhắc lại là miền Nam phải diệt trừ ngay « chủ nghĩa hình thức ». Nó là cái cặn bã của chính nghĩa, cũng như từ chương là vỏ gẻ của giáo dục. Miền Nam đẹp là nhờ có ánh nắng thương yêu. Bất cứ ai cũng nên đối xử với nhau bằng chân tình, bằng thông cảm. Người cộng sản đã lấy của chúng ta tất cả. Đánh giặc thì họ gọi là kháng chiến chống xâm lăng. Bóc lột dân nghèo, họ gọi là giải phóng dân tộc. Để đối đầu với họ, ta cần phải can đảm dứt bỏ cái bệnh HÌNH THỨC đã đồn miền Nam vào cơn khốn quẫn hơn 10 năm nay. Khắp mọi lãnh vực, khắp mọi môi trường chúng ta chỉ nói với nhau bằng mồm. Nghe nhát nhéo và khả nghi quá ! Phải khai tử hai tiếng ĐOÀN KẾT. Nó chỉ còn là cái bình phong che đậy mọi thủ đoạn đá lèo, dâm kín, hãm hại sau lưng.

Dân chúng tôi đau khổ thật sự. Vậy, đừng một ai lập hội lương y để đến nói chúng tôi bị mất mạng vì phạm thuốc.

MINH VÔ

minh vô đòi lập hội lương y để đến nói chúng tôi bị mất mạng vì phạm thuốc

Tuần này, Bép nói chuyện chợ. Xiu pơ màn Trần Đỗ Cung yên chí. Bép nói chuyện chợ trời ở pùn ma kút chứ không phải siêu chợ xiu pơ ma kút đâu. Chợ trời: sản phẩm của chiến tranh, đã hơn một lần bị khủng bố. Lần ấy, cò mó dái ngựa Hùng Sùi (ghi nhớ: ông cò Hùng Sùi đã phải mình ra hồn danh này) anh dũng dẹp chợ, quét chợ và bắt đồ. Mỹ lậu, đốt cháy tung bùng. Trường chợ trời sẽ lên trời mà hợp hay xuống âm phủ mà nhóm.

Nhưng được nhà nước đoái thương, chia lô ở cuối đường Pasteur - Công Lý, bán đồ nội hóa để anh em lao động rau cháo lẫn hồi. Rồi tiếp tục bán đồ Mỹ, cái thứ đồ cò mó dái ngựa Hùng sùi tịch thu mấy tháng trước. Rồi chẳng bị tịch thu con mẹ gì sót cả. Phây phây bán mua. Vì rằng thì là Mỹ không ăn cắp không dung túng cho những thằng Mỹ ăn cắp, sức máy mà có đồ Mỹ bán chợ trời Giao Chỉ !

Lịch sử giải phóng Mỹ đã có một anh hùng... ăn cắp. Đó là anh hùng... đại tá (cái gì Cum, Càn, quên bống mắt)... đồ trường Mỹ ở Saigon, Chợ Nhớn. Mỹ lý cũng cần để dân Giao Chỉ hít Pall Mall, Lucky, Salem... và sài đồ Mỹ cho quen để mai này dân Giao Chỉ... nghiên Mèo quên ông Tây cà lồ, rất có ích lợi cho kinh tế Mỹ. Nên chính quyền Mỹ cóc cần lên tiếng về những vụ bị mất trộm đồ và đồ ấy hành diện nằm giữa chợ trời! Chợ trời ồn ào, tấp nập. Trường thế là dân buôn bán nghèo có chỗ kiếm cơm.

Đùng một phát, trái bom 154/KSKT của nhà nước bỏ xuống chợ trời. Dân buôn thúng bán bưng chết ngạt. « Xin nhờ nhà nước một tí ». Đó là tiếng kêu của chợ búa, bếp núc. Nhà nước hành hạ lũ buôn thúng bán bưng vừa vừa thôi. Đã cho con người ta định cư lại bắt di cư sang Chợ Nhớn? Tết đến đit, phải để người ta làm ăn chứ. Mẹ kiếp, cứ ngồi trong phòng lạnh mà nghĩ công văn, văn thư với lệnh này nọ để hại nhau thôi à ?

Chính trang thành phố con khỉ ! Dân đói ở đây mà lo đẹp mặt thành phố và nhà nước. Chợ trời còn đẹp chán vạn so mí xi nách ba và vũ trường. Đóng cửa xi nách ba, tiệm nhảy sợ gái bán ba, gái nhảy chết đói mà đuôi chợ trời không sợ dân nghèo khốn nạn ư ? Lo xây dựng cuộc đời dân lao động để chiến thắng Cộng Sản không lo lại lo phá hại cuộc đời dân lao động để mua chuốc sự oán thán của dân. Yêu cầu tác giả trái bom bản 154/KSKT nên suy nghĩ kỹ. Và nhà nước nên hủy trái bom 154/KSKT để lấy điểm với dân nghèo.

BÉP NHỎ

chợ trời đang chông mông kêu trời

Trước đây có một ông văn sĩ kiêm thi sĩ tên là Nguyễn Vĩ đã viết trên « Phổ Thông » loạt bài « Văn thi sĩ tiền chiến ». Và ông Vĩ ra cái điều quen tất cả văn thi sĩ nổi tiếng ở Hà Nội. Ai cũng sợ ông là người giao du kỹ. Nhưng hôm viết về Lê văn Siêu, ông Vĩ bảo ông Siêu mới cho xuất bản cuốn đầu tay là cuốn « Văn minh Việt Nam » ở miền Nam thì cóc ai nghĩ đến Nguyễn Vĩ. Vĩ rằng, trước « Văn minh Việt Nam » Lê văn Siêu đã viết « Thanh niên và thực nghiệm » gì đó.

Ôi, thiên hạ, cứ dò trò khi, bầu lấy anh tài để vớt vát tí tên tuổi, sự nghiệp còm. Nhà báo Kiến nghị lấy làm câu lăm, đã « pò tí nê » cả chục quán trên mực « pò tanh » của hần. Ấy đó, muốn biết những cái thói tha ở đời, hãy đi đưa đám ma những trang tiết sĩ chết ở còng chùa, còng nhà thờ hay những liệt sĩ Hồ Nai chết ở công Bộ Tổng Tư Lệnh vì lừng phéng bước qua hàng rào kẽm gai hồi Nguyễn Khánh. Nhà báo Hồ Lô vì đớp khá xin về vụ bán ảnh Phòng Tích nên hung hăng đề nghị dẹp tên chợ Thái Bình thay bằng chợ Phòng Tích. Lại đòi dựng tượng Phòng Tích trước bin đình Brink ! Nhà báo Phong Ngựa viết « ác tích đờ phông » đòi nhà nước phủ huy chương anh dũng lên xác chết của Phòng Tích. Anh em sinh viên yêu sách chính phủ dùng tên. Phòng Tích đặt ở công trường Kennedy và đưa ông Kennedy rời đi một nơi khác v.v...

Khi một nhà ái quốc « viên tịch », người ta bày ra nhiều trò quá xá. Ai bảo chết vì quê hương là khổ ! Không, chết vì quê hương sướng lắm chứ. Dù vợ con bị nghe hoài bài ca « sử xanh lưu truyền » tựa tựa bài ca « Huyền sử một người mang tên Quốc » để rồi cứ bị đuôi nhà và vô mất xế.

Những kẻ chết đi vì quê hương, những kẻ thực sự mang vinh quang từ xứ người về làm đẹp cho quê hương còn sống hay sớm tòi, đều có những đoạn kết hết sức... rách rưới. Chẳng hạn như nhà vô địch bóng bàn Á Châu Mai Văn Hòa. Nhà vô địch bóng bàn này, tại vận động trường Đông Kinh, đã hạ vô địch bóng bàn Nhật Bản Tin đó khiến cả nước Nhật xúc động, bồi hồi. Kẻ chiến thắng Mai Văn Hòa đứng giữa đám thần dân của vương quốc Mặt Trời Mọc, ngạo nghễ nhìn quốc kỳ Việt Nam phấp phật reo vui trong nắng gió Phù Tang rồi, sung sướng quá, ứa nước mắt trong tiếng hoan hô, cò vô của dân Nhật, dân Á châu dân thế giới... Vô địch bóng bàn Nhật khóc sướt mướt. Vô khối người Nhật khóc theo. Cờ mặt trời đỏ, hôm ấy, ừ rừ. Nước Nhật chịu tang một chiến bại, đau hơn thua trận giặc chơi với Mỹ. Dân Nhật, có thể, không biết Việt Nam ở đâu, người Việt Nam là giống gì. Những kẻ biết thì miệt thị rằng, xứ đó, họ đã đô hộ mấy năm. Mai Văn Hòa rửa nhục cho quê hương. Mai Văn Hòa bắt cả dân Nhật biết Việt Nam hách, Việt Nam đề bẹp vô địch của họ.

thưởng thiện phạt ác

THỀ ĐỒNG ĐÁ LIỆNG ! : Kể từ ngày đồ phả Hiệp khách Hành bị hủy diệt, Long Mộc đảo chủ qua đời, Thạch Phá Thiên và các quần hào trở về Trung Nguyên rồi biệt tích, giới giang hồ sinh ra đại loạn, những hành vi tội ác ngày càng đầy rẫy, còn những thiện tâm bỗng trở nên hiếm hoi ! thật nguy thay ! thật nguy thay !

Phải chăng vì thiên hạ tưởng rằng các đệ tử Long Mộc đảo đã bị tận diệt, không còn ai ghi lại những hành vi thiện ác trên thế gian vô những cuốn sổ « Thưởng Thiện Phạt Ác » để có ngày truy cứu và xét xử cho ân oán phân minh !

Không ! những ai nghĩ vậy đều đã lầm : Môn phái Long Mộc Đảo vẫn còn nguyên vẹn, vẫn hành hiệp như thuở xa xưa, những cuốn sổ « Thưởng Thiện Phạt Ác » vẫn tiếp tục được ghi chép đầy đủ.

Để chứng minh điều đó, từ nay mỗi tuần một lần, Trương Tam và Lý Tứ này xin cung thỉnh chú anh hùng vào kiệt tới tề đảo để cùng phân xét mọi biến cố trọng đại trong thiên hạ. Những tấm thẻ đồng hiện đã được

phóng sự nghị ngợm THẬP NGUYỄN

Ngoại giao nào hay hơn? Ông đại sứ nào tài ba hơn? Vinh quang nào vĩ đại hơn? Thế mà, đối với, Mai Văn Hòa, Vinh quang ấy lại rất phù du!

Đáng lẽ phải nuôi Hòa suốt đời, nuôi đầy đủ, phải tặng hòa xe hơi, nhà lầu mới đáng giá vinh quang Hòa đem từ bao nhiêu chân trời về Việt Nam.

Ấy đấy, kẻ đem vinh quang về cho quê hương có đoạn kết... đối rạch như thế đấy. Nên, dù người ta có tưởng niệm nhà ái quốc Phùng Tích hiền hách cách mấy nhà ái quốc Phùng Tích của chúng ta để lại một bầy vợ con sẽ chỉ được nghe thơ, nghe nhạc ca ngợi cái chết mà... trừ cơm! Chứ bấu bờ con khi gì?

Người đời cứ viết báo, làm thơ, viết văn làm nhạc đề tưởng niệm những nhà ác quốc, những chiến sĩ bỏ mình vì quê hương. Có tí địa hứa hẹn thì thơ, nhạc sẽ ra rít, làm ly ão não tốt độ. Sung sướng thay cho những chiến sĩ sáng giá chết đi được bọn văn nô, nhạc nô, thị nô quên mình. Vì chúng nhớ, chúng sẽ tìm chỗ chỉ địa điều đình để sáng tác thơ, nhạc. Và chúng chỉ làm khổ

vợ con chiến sĩ đã tởi. Bởi cứ bị nghe chúng khóc hờ, thương hảo năm này, tháng nọ trên vô tuyến truyền thanh. Không, không thể được, sự giả dối đã làm băng hoại công cuộc chiến đấu giành dân chủ, tự do ở xứ này. Đã đến lúc nên thương hờ, khóc hảo và kỹ nghệ bợ xằng hót láo phải cáo chung. Phùng Tích rên xiết qua kẻ rãng.

Hắn vất chồng báo xuống sàn gác: — Nhảm, láo lếu, dối trá, đáng để cầm phạt! Phùng Tích cười: — Tại sao chúng nó tưởng niệm một nhà ái quốc kỹ thế nhỉ?

Có gì đâu, lâu lâu mới có một nhà ái quốc chết rất hách Nghĩa là không chết già chết trên bụng vợ bé hay hay chết vì đói thuốc phiện, nên dân chúng hả hê. Thời đại hôm nay tưởng chừng như không còn một mống ái quốc chân chính nào. Mà rất một lũ huênh hoang ái quốc bằng cái lỗ mồm mí lý các nhà cách mạng bỏ lão, sáu mươi năm tranh đấu mà chưa đem nổi một tí xíu hạnh phúc cho dân con,

Ồi, những nhà ái quốc ta đã thấy mặt, mũi, răng, lợi, di mắt (ghèn đỏ) và bựa, răng đầy tường phố đất nước trong mỗi kỳ bầu cử. Ta tự hỏi, tại sao họ khiếm tốn thế. Họ chỉ chịu xuất đầu lộ diện cứu quốc những lúc bình thường. Họ giống những con cua. «Con cua tám cẳng hai càng. Một mai hai mắt rõ ràng con cua». Những con cua chỉ bò ra khỏi lỗ những dịp bầu cử rồi chui bỏ nó vào lỗ kín ăn bùn và... phân!

phần phát đi khắp nơi dưới hình thức những tờ «Con Ong» và mỗi vị nhận được tờ này đều có quyền tới Long Mộc Đảo dự tiệc «Lạp bát chúc» rồi ta cùng bàn chuyện hó công.

Bây giờ, xin mời quần hùng hoan hỉ nâng tô đề anh em chúng tôi tuyên đọc..

PHÁP SƯ BẮT TAY VỚI «MA»

Tay trần Giao Chỉ, Chân Lạn gần đây ma quá lộng hành dữ tợn, người trên dương gian lăm phen hoàn hốt bàng hoàng vì thế một đại lão Pháp Sư, tuổi ngoại thất tuần, mặc áo 9 túi, nghe nói đã từng chu du khắp thiên hạ, bỗng nhiên dặng vân từ bên kia đại dương tới tự xưng danh là «Bằng Quơ» lên tiếng thề quyết dẹp yên loài ma quỷ để dân Giao Chỉ hết lo bệnh tật, được sống trong loạn lạc thanh bình.

Ái dè ăn quyết của Pháp Sư cũng lại «bằng quơ» không khác gì danh tánh, nên yêu quái chẳng hề lay chuyển, mà các đạo âm binh được Pháp Sư triệu đến cũng chỉ làm rộn rã xóm làng, đĩ bợm mừng tôn, trẻ con ông già thút thít..

Rốt cuộc Pháp Sư đành tính chuyện lảng, thỉnh cả đoàn quái yêu vô đại sảnh luận bàn âm dương hòa hợp. Trong khi đó, phường bát âm đã hòa sẵn điệu nhạc tàu mã, với lời ca róc rắt bổng trầm «Sống chết mặc bay, tiền thầy bỏ đấy, thầy quỳ thầy đi...»

Nhưng không được, hồi Pháp Sư! Nếu đã biết mình thất tay ăn, thì hãy giải nghệ là ừa. Còn nếu cứ

ngồi lì trên đàn đề ve vãn ma quái, e có ngày bệnh nhân nổi cơn điên xách chổi chà dờ dờ chạy không kịp đầu nghe!

TƯỚNG QUÂN ĐAU BỆNH «KÍN»

Thành tây Cống có đệ Lục Ai Lao tướng quân nổi danh hét ra... huyết kỳ, la de, mới đây đột ngột treo ấn từ quan, quyết chí trở về với đàn chim sắt, thả bay bổng giữa chín tầng mây sướng hơn là nhức đầu với những chiếc dù cui và đèn xanh đèn đỏ! Tướng quân nói tướng quân đau bệnh, nhưng lạ thay người ta đã bắt gặp tướng quân bay lượn trên trời Bù Đốp vận dụng đủ 12 thành công lực tung ra chưởng phong xô rừng bạt núi để giải vây cho đồn binh đang bị địch quân uy hiếp.

Vì thế, có kẻ đồn rằng tướng quân vẫn khỏe như hăm chẳng qua tướng quân chỉ muốn đi dưỡng tính thần sau khi đã dùng bùa ếm mắt một đại yêu làm cho Pháp Sư «Bằng quơ» ngán ngao ngán! Lại có kẻ độc miệng phao rằng tướng quân bị cái gai trước mắt nhức nhối khó chịu, nên muốn đi tìm danh y nhỏ dùm, chứ nếu mắt đau thì làm sao hành hiệp cứu đời?

Nếu quả như vậy, thiết tưởng không gì hơn Đệ lục Ai Lao tướng quân hãy nhận thẻ đồng này, quá bộ tới Long Mộc Đảo dùng thử một tờ «Lạp bát chúc», tự nhiên sẽ thấy gai biến mất, tâm can thì phé thật khang cường, chừng đó muốn làm gì mà chẳng được!

ĐỨC KHÔNG TỬ HIỆN VỀ BÁO MỘNG

Đức Không tử quy tiên đã mấy ngàn năm, đêm rồi chợt hiện về trong giấc mộng của cụ Không đức Thành, cháu đời thứ 73 của Ngài, mà phán rằng:

Phùng Tích dở bản kê khai tiền phúng ra tính nhảm. Chưa kể vòng cườm hàng 100 cái, nển, hương vân vân, bạc mặt đá lên tới 500 ngàn. Nay mai, hai đại nhật báo «Dương Thai» và «Con Đuợi» làm một phát lạc quyên cả tháng, số tiền sẽ lên vì vu. Phùng Tích khoái chí:

— Ông có thể ngồi n.âm thơ của thi sĩ Trần Văn Hương rồi.

Hắn thối sáo và ông ồng... «tao đờn, mày đàn»:

— «Ngồi buồn gãi dái, dái lẩn tẩn».

Cao hứng, Phùng Tích ứng khẩu thành thơ:

— Cuộc thế trông ra rõ chán phèo

Nhìn quanh chỉ thấy một loài heo

Nước non tâm sự con bìm bịp

Ái quốc tung hô cú lộn lèo

oOo

Đã nghĩ rằng ta là khốn lịn

Đời còn khốn lịn cả hơn ta

Cũng ăn cũng hít và ăn hít

Ăn hít mòn teo vấy mẹ già

oOo

Trọc phú ti toe bàn thế sự

Điểm già tập tễnh nói văn chương

Đã coi đồng bạc to hơn núi

Lại học đòi theo thói Mạnh Thường.

Đang cái lúc chấp thơ Nguyễn Bình vào thơ của mình thì Ma Cạo, nhà báo đang lên, trưởng ban tổ chức quốc táng nhà ái quốc Phùng Tích lù lù dẫn xác về, than thở:

— Mệt quá!

Phùng Tích hắt xì hơi thiệt bực:

— Xong chưa?

Ma Cạo ngàng mặt lên:

— Kề như xong.

Phùng Tích mở nắp lều, phom phom bước xuống cầu thang:

— Ông thêm một đĩa cơm chiên bí tếch mí lý hai cái hột gà ộp la. Ăn bánh mì, uống bia hộp mại, e cả rãng.

Hắn lất đầu:

— Chia đi chứ?

Ma Cạo thở dài:

— Hủi quá, chưa chi đã nói chuyện chia. Đề từ từ, đi đầu mà vội.

— Ông muốn sống, ông cóc muốn chết già vờ. Bên ngoài trời đẹp quá. 500 ngàn bạc mặt chia đôi, ông có 250 ngàn tức là 25 ngàn cụ Lê Văn Duyệt hồng hào, đỏ da thắm thịt, Ôt, cụ Lê Văn Duyệt, con yêu cụ làm.

(KỶ SAU TIẾP)

«Đạo của ta đang gặp đại nạn ở phương Nam, nhà người phải lo thu xếp bảo trì, kéo ta ở dưới suối vàng chẳng được yên lòng hà dạ!»

Không đức Thành tiên sinh giựt mình tỉnh dậy, mở hôi vờ ra như tắm, vội bắt ống viễn kính ngắm về phương Nam thì thấy: Một đoàn những cụ già lụ khụ râu tóc bạc phơ khăn đóng áo dài dằng xúm nhau khiêng một chiếc kiệu sơn son thiếp vàng dặng trước có 4 chữ.

«Không học gia truyền», phía sau cũng có 4 chữ. «Đương kim chủ tịch». Nhìn kỹ trong kiệu thì lại thấy

«Một chàng tạc độ tứ tuần,

Mày râu nhẵn nhụi áo quần bảnh bao»

Các trẻ em đứng bên đường thấy đám rước đi ngang qua, bèn vỗ tay làm nhịp, hát bài đồng dao:

«Luân thường hề, diên đảo!

«Đạo lý hề, suy vi!

«Tác tộ chưa thông đã nho sĩ!

«Tiều nhân đắc địa, tiều hi hi!»

Chẳng biết người trên kiệu rí tai các cụ già bên dưới ra sao, mà các cụ đồ mặt tía tai quay ra nạt nộ lũ trẻ: «Bay chỉ hát nhảm! Tiên sinh đây đích thực là con cháu gia truyền thực Vạn Thế Sư Biều! Công đức của tiên sinh phàm là nữ sinh đã thụ giáo ai lại không biết? thối bay hay đập ra để ta kiệu người!» Không đức Thành tiên sinh ngó trong viễn kính thấy cảnh tượng này chỉ còn có nước lác đầu thờ dài: Ôi! quả đã đến thời mạt đạo!

trương tam lý tứ

Nghe tin ông từ chức chánh đảng Dùi Cui, những thằng nhà báo chúng tôi buồn lắm. Từ ngày ông đi làm ông Tông, chúng tôi nhận thấy thỉnh thoảng mới có một ông Dùi Cui tà tà đạp xe đạp, đi ngược chiều, gặp ai cũng nhe hàm răng vàng choé ra cười. Lâu lâu mới thấy một vụ có ông rút súng ra bắn chỉ thiên thị uy mà lại trúng người đi đường... Thằng cháu lớn nhà tôi một hôm đọc báo thấy vậy bèn hỏi tôi:

— Bớ ơi bớ, bắn chỉ thiên là gì hả bớ?...

— Bắn chỉ thiên là bắn lên trời...
— Bắn lên trời mà sao lại trúng người hả bớ?...

— Không trả lời được, tôi đành lờ đi. Cũng như mẹ nó đã lờ đi không trả lời khi được nó hỏi về xứ của ông râu xồm Fidel Castro: Mẹ ơi mẹ, Cu Ba ở đâu hả mẹ?...

Những lúc ngồi đầu lảo với nhau, những thằng nhà báo chúng tôi thường phàn nàn rằng, ông phải đi làm báo chứ làm Chánh Đảng Dùi Cui thì thật phí của trời. Như vậy là chúng tôi yêu ông lắm đấy. Nhất là cái hôm, cứ tới phòng vấn ông, khi có chuyện gì bí mật, không thể nói được, thì ông lấy mấy ngón tay cạp chặt lấy đôi môi. Cái cử chỉ đáng yêu ấy mới thật là người Giao Chỉ. Còn nếu mà ông lấy ngón tay trỏ đặt dọc lên môi thì ông đã biến thành Tây mất rồi.

Ngày mà có những vụ lộn xộn bàn thờ Phật xuống lên đường, ông đã dùng cái chiến thuật là trước khi khiêng bàn thờ Phật lên đường, mấy ông Dùi Cui lại đứng vái mấy vái. Lũ nhà báo chúng tôi gật gù cái đầu và nghĩ rằng « chỉ có anh Sáu Lèo, mới có cái tinh thần đó ». Và chúng tôi bèn yêu ông.

Từ ngày ông làm chánh đảng Dùi Cui thì những đảng viên Dùi Cui ảnh hưởng ở tính nết ông mà có nhiều chất trào phúng, hài hước. Một buổi chiều ở một ngã tư đèn xanh, đèn đỏ, tôi thấy một chiếc xe Mèo hùng hục vượt qua đèn đỏ. Tôi xúi ông áo trắng đứng gác đèn:

— Kia, thôi còi đi chứ!

Ông gác đèn cười, lắc đầu:

— Xe Mèo, thôi làm cái mẹ gì. Nói chuyện với Mèo một lúc, mới tay lắm.

Tôi chịu cái câu « nói chuyện với Mèo, mới tay » của ông bạn áo trắng. Chúng ta là dân Giao Chỉ, chúng ta khinh Mèo, không thêm nói chuyện với Mèo, sợ mới tay. Kể ra như vậy thì cũng được đi.

Tôi thấy gần như hầu hết những đảng viên Dùi Cui đều khinh Mèo, không thêm nói chuyện với Mèo, sợ mới tay. Tôi đã thấy một ông Mèo say rượu, thần nhiên đứng « tè » vào chân tượng chiến sĩ đang tấn công nhà Hát Tây, dù rằng có cái ông Dùi Cui này, ông ấy ghâm lắm. Chắc là ông ta nghĩ tới cái « bin đình » ở vườn cao su Phú Thọ, chỉ sau một trận mưa là xum bà chề, xuýt nữa là đề chết người. Ông ta cứ đề mặc cho chú Mèo « tè » ở chân tượng, thế nào tượng cũng đề, đề chết chú Mèo.

Nhiều khi tôi cứ băn khoăn tự hỏi sao thiên hạ lại đặt tên ông là Sáu Lèo... mà hình như cái tên đó cũng không làm ông giận thì phải, vì thấy có nhiều nhà báo chạy tên đó to to bố bố, làm thành một cái « Slogan » chiếm 4 cột, 3 cột, 2 cột mà không nhận được một cú điện thoại nào. Tôi hỏi nhiều thằng thì chỉ được trả lời một cách mơ hồ. Còn cái tên « anh Tư mắt kiếng » thì tôi có được biết cội rễ, ngọn ngành. Ngày ông còn là Thiếu tá, một hôm đi bay, để quên cặp kiếng mát ở trên bàn, lúc trở về thì có một thằng đầu đầu mất tiêu. Ông chửi thề tùm lum... Rồi từ đấy, ông có cái tên là « anh Tư mắt kiếng ». Theo thời gian, với « bề dẫu trông tiếng nói », tên « anh Tư mắt kiếng » thành « anh Tư mắt kiếng ». Người ta kể chuyện như vậy thì tôi biết vậy...

Hình như chuyện từ chức của ông, bây giờ vẫn hay còn linh kinh lắm. Với cái lý do từ chức ấy, như tin của mấy thằng AP, thì tôi xin hoan hô ông một phát. Ông đừng nghĩ rằng, tôi định xin xô cái gì. Tôi không trốn lính vì tôi đã trốn lính bằng một phương pháp « thần sầu » nhất là tình nguyện đi lính hơi kỹ... Tôi không có duyên nợ gì với mấy ông Dùi Cui. Bởi vậy, xin ông nhận ở nơi đây, lòng thành thực vô tư của tôi...

Tôi nói tới chuyện linh kinh vì những tin tức ở báo chí, đăng cứ đối chọi nhau chan chát. Khi có một ông to đầu nào cái chính tin ông từ chức, nói là ông chỉ xin nghỉ ít lâu để dưỡng bệnh, thì ngay bên cạnh lại đăng tin ông lái tàu bay đi oanh tạc Bồ Đức. Ai thì cũng biết rằng muốn lái tàu bay thì người ngợm phải nguyên vẹn, trong cũng như ngoài, không được sút mẻ gì. Ông nghĩ đề dưỡng bệnh mà lại đi lái tàu bay, mà lái tàu bay khu trục, nhào lộn bắn phá. Thằng dân Giao Chỉ, nó khôn lắm. Đọc những cái tin « phản thủng » như vậy là chúng nó biết ngay, có cái chuyện gì trong cái việc này rồi.

Tôi vẫn hay còn yêu ông. Yêu ông như những ngày đầu tiên Bắc Phật, dù bỏ lâu không lái tàu bay, ông cạp cánh vẫn thẳng băng, lên trời vẫn đeo dính, bám sát... Nghe anh em kể lại, trong lúc anh em ào xuống thả hết bom vào mục tiêu rồi bay ra biển trở về, thì ông cứ tà tà, thoi từng trái một, coi khinh cả đạn phòng không. Rồi khi thấy mục tiêu của ông đã nát, ông lại còn lên lên bờ qua mục tiêu dành cho phần lực, thoi ké vài quả rồi mới chịu trở về. Tôi thấy rằng « vóc dáng » của ông to lắm, lớn lắm... Nghĩ như vậy nên tôi kính cần, nghiêng mình bái phục.

Thôi, ông ạ! Kèn cựa nhau làm quái gì. Nhiều khi mình cũng phải có một tư tưởng cái lương: Ôi, công danh ở cõi đời này như ánh sáng mặt trời kia... sớm nở, tối ư... ư tàn. (yêu cầu bật đèn đỏ, vỗ tay và hạ màn.)

Giai phẩm con ong

XUÂN CON KHỈ

32 TRANG

ĐẦY ẤP TÌNH THƯƠNG VÀ NIỀM VUI

○ Một giai phẩm không « đồng lõa » với các giai phẩm xuân khác.

○ Một giai phẩm rất bú dừ, khi tiêu nhưng rất người, ngợm.

Bạn đọc hãy đóng góp tờ khỉ cho giai phẩm con khỉ và đón vở nó nghe nó kêu khèn khẹt.

thư gửi

ông

sáu lèo

Dương hùng Cường

rượu có mời không

Cái bình trông thật mới toanh,
Bề ngoài xanh đỏ đỏ xanh tô màu.
Ngắm từ đít đến đầu xinh quá,
Giáng phây phây tốt mã lạ thường !
Meh soi bóng lộn như gương.
Như là thiếu nữ tuổi đương dạy thì.
Miệng bình vẫn nguyên si trọn vẹn,
Về thanh tân nguyệt thẹn hoa nhường !
Hỏi bình rượu có ngát hương ?
Có như thứ rượu tầm thường trước không ?
Thứ rượu trước vị nồng không tốt !
Uống rượu vào cào ruột cháy gan !
Rượu thì đúng rượu Việt Nam
Pha còn ngoại quốc rượu làm đẳng mỗi
Người cất rượu nhiều người tự ái.
Hoặc kiêu căng ngu đại độc thâm.
Hẹp hòi hèn hạ gian tham,
Văn đề kỹ thuật không am không tường !
Mùi rượu giống mùi tương khăm khăm !
Mấy thằng ngu mắt nhắm khen ngon !
Vì bình cũng phết vàng son,
Riêu cua màu mỡ cũng nom dặt tiền !
Dân những đứa khổ đen ngần cò,
Rượu không ngon cũng cố nuốt trôi !
Mất tiền phải uống rượu tôi !
Muốn kêu chỉ có lên trời mà kêu !
Lần này chắc có nhiều cái lạ,
Bình mới toanh trông khá mê li.
Chúng ta hãy cứ tin đi,
Phen này nhất định rượu thì không chua.

TRANG ĐÓP

Ý bà muốn nói ông Đội cơ, nhưng anh người làng cứ tưởng mình bị mắng là đồ vô tích sự, anh bèn đơn đã hơn lên:

— Bầm có cháu đến thăm cô sau nữa là đề...

Anh ta ló ra từ gầm ghế một gói cam tươi và hơn ba chục quả trứng gà rồi sít x oa thành kính:

— Được rồi. Cứ để đấy cho tôi!

Em! Em yêu quý nhất đời anh. Đó là câu cuối cùng mà bà Đội nói với anh người nhà bản tiện. Hèn hạ đến xin xô một vài ân huệ.

Đó cũng là những lời cuối cùng của công cuộc chửi bới cuộc đời mà anh đã vì cơm áo phật đem ra, phải lột truồng ra trước xã hội lem nhem này...

Em. Từ hôm qua, hôm em lên xe hoa về nhà chồng anh đã chán đời. Anh đã tưởng như anh không thể nào sống được. Nhưng anh vẫn sống, anh vẫn cứ phải sống đề mà chấp nhận, cần hồ tất cả những bất cạnh đau đớn nhất xảy đến cho cuộc đời oắt con khốn nạn của anh.

Em. Có phải rằng đó là quả báo nhân tiền. Hương hồn những đứa bị anh chửi nó a lạ xô vào át giọng cuộc đời anh? Có phải rằng anh đã chửi bới to mồm hung hãn thì cũng chả cải thiện được đêch gì.

Xung quanh anh, cuộc đời, nhân loại như những bánh xe trong một guồng máy vĩ đại, tất cả vẫn kèn cựa nhau, huých nhau, xô lá, khốn nạn, lừa đảo lẫn nhau đề sống. Và anh mệt mỏi, anh chán nản, anh bị quan đến nỗi trong một phút yếu lòng anh định bỏ tất cả đi đi dẫu dằng sang thế giới bên kia.

Nhưng không. Tội tình gì anh phải dọa dẫm? Anh đã nhiều lần làm nhằm cái lương sáu câu vọng cổ như thế.

Đề bây giờ, ngồi viết những giòng này, nghe tiếng máy chữ gõ liên tu, nghe tiếng máy lạnh chạy rì rì, nghe

TỜ SƯ CỦA CON ONG
(Đà Lạt).— Thư bạn chữ rất hay, rất buồn cười. Chỉ tiếc còn sai văn phạm ! Chúng tôi sẽ sửa lại và cho đăng vào mục « Cười chơi » khi Con Ong mở mục này. Vâng, quả thật, chữ nghĩa của chúng tôi vào hạng... tôi. Thỉnh thoảng bạn nên chữ thêm cho đời chúng tôi đỡ tẻ nhạt. Mến.

MỘT ĐỘC GIẢ (Nha Trang).— Thưa bạn, quả thật tôi là Phật tử. Tôi mà là con chiên của Chúa thì cả nhà tôi chết. Trời ơi, tôi lại đi « bợ đít » mấy ông cố đạo ư ? Rất tiếc tôi không là thiên tài có đơn » nên không thể viết đề « thoi ». Vì ông Phạm công Thiện bênh ông Nguyễn văn Trung. Thiên hạ chúng nó chữ nhau về triết lý, chúng nó có chữ riêng một ông thầy tu nào đâu. Mà chúng nó có chữ ông cố này đớp hít, ông sư nọ đang điếm cũng kệ chúng nó, bạn à ! Bạn thử nghĩ coi, khi ông Tâm Châu « kể »

ông Hộ Giác là đang điếm thì tôi, Phật tử hạng bét này có được bạn miệt thị là điếm, tưởng cũng vinh hạnh chán. Bồn phận của một Phật tử chân chính là phải, hơn ai hết, tàn nhẫn với những Thầy hay ngửa miệng chữ nhau. Bạn hiểu chưa ? Muốn khỏi bực mình khuyên bạn đừng nên đọc tiêu thuyết của tôi. Nhưng nếu bạn muốn hiểu rõ con người tôi, bạn hãy làm ơn đọc những cuốn sách tôi viết về tuổi thơ. Đó mới là thế giới chính của tôi. Kính bạn.

ĐOÀN SAN HÀ (Sakymen).— Bạn đây bảo thật chí lý. Sẵn sàng tuân theo lệnh bạn. Vâng,

còn chờ gì nữa, hãy tiên phong gửi cho chúng tôi loạt bài đó.

MỘT ĐỘC GIẢ (Hỏa Tuyền).— Bao nhiêu ý của bạn đã bị Dương Hùng Cường « thuồng » cả rồi. Hân bạn phải há hê khi đọc xong « Thư gửi những co vạc ». Mong bạn vào « đảng » của chúng tôi vô cùng. Chờ thư đấy nhé !

CHÂU TRẦN (Phước Tuy).— Đã nhận đủ nhưng « ket » ghê nên chưa đăng. Muốn báo ở đó có thêm, bạn nên báo các độc giả « com măng » ở sạp báo. Hề sạp báo đòi hỏi thêm, nhà phát hành mới gửi nhiều. Vì sợ ế, cước phí

đắt đỏ, bạn thông cảm nhé !

MỘT BẠN ĐỌC (Tân An).— Sẽ nói thêm về con gà Lê Tài Hòa. Bạn còn chờ gì mà không gửi cho chúng tôi những tài liệu ấy ?

MỘT BẠN ĐỌC (Tam kỳ).— Bạn sẽ hối hận và thương Con Ong khi nó bị Mỹ dùng áp lực bắt nó phải sạp tiệm. Chúng tôi mà lại đề cao Mỹ ư ? Riêng bạn có nhận xét độc đáo ấy. Đề cao Mỹ đề bị 15 ngày tù như D.H.C. ư ? Còn về nàng Kiều hay những nhân vật khác, họ thối và phát tởm cho chính trường chả lẽ khen họ, bóc thom họ ? Đêm còn dài, bạn cố thức đề

xem đêm dài, bạn nhé ! Kết tội chúng tôi liếm gót giày Mỹ hơi sớm đấy.

Các bạn Quang Thanh, Nguyễn Trung Nghĩa, Xuân Phi, Nguyễn Quang Trung, Song Linh, Khai Quang, Văn Thanh, Ngọc Anh, Trần Bản Mua, Mai Loan Ch. Một nhóm bạn lao động, Hy Việt, Nguyễn Quý Thái, Phan Thị Hương, Nguyễn Thành, Nguyễn Thanh Hải, Tịch Cốc Huyền Sư, Mỹ Linh, Đan Thu, Hoàng Quân, Phó Thường Dân Giao Chỉ, Thế Vũ Phong, Hạnh Dung, Linh Tàu (hủy)... đã nhận được thư và sẽ trả lời vào tuần tới.

Thân kính
CON ONG

NHA THƯƠNG CẢNG SAIGON

DANH ÁCH THƯƠNG THUYỀN ĐẠI DƯƠNG VÀ VIỆN DUYÊN
dự định điều động lên Saigon trong tuần lễ
từ 02-12-67 đến 09-12-67

Số thứ tự	TÊN TAU	Đại Diện Hãng Tàu	Thủ tục bốc dỡ	Hàng chuyên chở	Ngày đến Vũng Tàu	Nơi cập tại Saigon	Cước chú
1	VELMA LYKES	An Lạc	Sovicotra	Gạo Mỹ	12-12-67	Cầu	
2	BRICE	Khánh Phát	Vinashitraco	Linh tinh	4-12-67	Cầu	
3	PERICLES	Glegieco	Kinh Dương	Bột mì	5-12-67	Cầu	
4	ANNA P.C.	nt	nt	Than đá	8-12-67	Cầu	
5	DOMINO	Hạp Sáng	Lý-Hai	Gạo, hạt	6-12-67	Cầu	

Saigon, ngày 30 tháng 11 năm 1967
TRUNG TÁ GIÁM ĐỐC NHA THƯƠNG CẢNG SAIGON

NGUYỄN ĐÌNH THIỆU

ca tiếng những anh thợ nhà in tự do ngôn luận về đường cơm áo.

Anh mới cảm thấy rằng cái chuyện em lấy chồng là việc dĩ-nhiên. Trước sau gì cũng phải xảy ra nhưng anh vẫn không đủ can đảm để nói nên lời.

Và trong những lúc anh buồn, anh thức giậy không thấy em bên cạnh, không còn thoang thoang bên anh mùi tóc bồ kết thơm thơm, mùi phấn son quyến rũ.

Một-mình anh trở dậy, khoác vào người ba thước ka ki, đạp xe huỳnh huych đi làm việc dân, việc nước. Anh đã cay đắng xuất trong quang đường thật xa, thật xa, thật dài, thật nhiều ò gà từ nhà cho đến tận bến tàu bay.

Anh mới chợt khám phá ra rằng những đoạn đường anh đã đi qua—tất cả—cũng toàn những ò gà. Tất cả chỉ là những vô lý, những chán nản, những khoảng trống vắng xót xa và khốn nạn...

Đề rồi sau những thất bại, sau những cay đắng anh chỉ còn em. Anh đã trở về căn phòng nhỏ hẹp nhưng êm đềm, anh gục vào em, ngửi mùi da thịt thơm tho, mềm mại, nghe những lời âu yếm dịu ngọt như một thứ mật ong thượng hạng đủ sức bồi bổ, thoa bóp những vết thù hằn, những mũi giầy sặng đá mà cuộc đời đã say mê dùng, để đánh rảng cho anh thật kỹ và thật nhiều.

Bây giờ em cũng đi. Em đi thật rồi. Minh anh.

Minh anh đây. Thôi nhé ! Thế là đi đứt cả.

Ôi ! Hỡi bạn Minh Vô. Hỡi bạn Thương Sinh. Hôm nay tôi buồn. Tôi đã trót dại đem tâm sự mình viết lên đây để đời lấy năm bờ cơm áo. Tôi đã lái nhài nói quá nhiều về tôi. Xin lỗi tất cả những người đã đọc tôi—đã thương hại tôi và đã yêu thương tôi cũng như đã tâm huyết tôi bằng những ngón đòn thần kỳ hiểm hóc.

Em. Anh lại phải đau đớn mà nói về em, về anh. Em ơi. Có phải rằng chúng mình sợ dĩ xa nhau chỉ vì anh không đủ địa chỉ cho em một căn nhà ấm cúng. Có phải rằng chỉ vì thiếu nhà rộng rãi mà em bằng lòng làm vợ anh chủ đồn điền ?

Ôi. Anh đã trở lại căn nhà mà chúng mình đã đi xem. Lão chủ nhà khốn nạn nó vẫn cương quyết giữ giá tám ngàn. Tám ngàn cho một căn phòng chỉ nhỏ hẹp, tối tăm như cái tìn nước mắm. Anh đã nói khô bọt mép mà nó vẫn kiên tâm giá đủ tám ngàn.

Anh nghĩ đến số lương anh : gần năm sin ! Anh nghĩ đến những lợi tức thu hoạch được hàng tháng và anh toát mồ hôi. Tất cả cũng chỉ vừa gói trọn được tiền nhà ! Chưa bao giờ vấn đề nhà cửa ám ảnh anh hãi hùng đến thế, chưa bao giờ anh lại bận tâm về tiền bạc như những lúc yêu em, muốn xây dựng với em một cuộc sống bình thường và hơi hơi dỏi rách...

Nhưng bây giờ anh không còn bận tâm, anh chỉ còn có một việc để làm đau đớn—đau hơn hoạn—vì chỉ còn một mình anh, anh ở đâu, ăn đâu mà chẳng được.

Thế mà hôm qua anh đã hý hục cùng với mông sư Đặng Đình Dương hý hững tìm nhà toan tính việc cho em và vợ con ông bạn ở chung nhau. Nhưng giữa đường lạc lối, anh bơ vơ một mình đi khắp Sài Gòn mong ước thuê được một căn nhà nhỏ hẹp, một căn nhà kê đủ cái giường, cái tủ, cái bàn, không dột, không ngập nước dù cho có phải thập đèn dĩa, uống nước phở... Nhưng không có.

Căn nhà nào giá chót cũng phải sáu bảy tám chín ngàn. Căn nhà ! Một căn nhà ! Tại sao nhà cửa đạo này khan hiếm thế, tại sao chỉ vì không có nhà mà em nở giận hờn anh. Và cũng tại sao, chúng mình ăn ở như bá-nước đây mà người ta cứ nhất định đòi nhà tông cở chúng mình đi...

Ôi cuộc đời chó má và khốn nạn này ! Anh đã thù—đã ghét, đã cay chua mà cóc làm gì được. Anh đâm thù cả những kẻ có nhà cho thuê, chúng nó chỉ nghĩ đến tiền, nghĩ đến cách làm sao mới ra tiền, đêch cần đến nghĩa đồng bào, đến tình nhân loại. Tiền ! Chỉ có tiền. Đưa nào trả giá cao thì có sẵn nhà. Tám ngàn ! Tám ngàn một căn nhà nhỏ như lỗ mũi trẻ con. Em có tưởng sự-gợ-g được thế không em. Em có nghĩ được rằng xung quanh chúng ta, che phủ, đè nặng và át giọng tình yêu của chúng mình còn có những tên chủ nhà không tình nghĩa, không lương tâm.

Ôi... Nhà nước ! Ôi cuộc đời ! Tại làm sao nhà cửa đất phát tởm lên như thế được !

Mà thôi ! Anh lại cay cú mà nặng về phần chữ bóí nữa rồi. Anh sẽ không chữ nữa. Anh thế rằng từ nay anh chỉ biết yêu thương. Anh chỉ biết nhớ em và thương tất cả những người ít tiền mà cứ phải thuê nhà với giá cắt cổ mớ hầu, nhưng cứ phải thuê, thuê để bảo vệ hạnh phúc gia đình, để có chỗ cời giầy mà nói chuyện yêu đương...

Thôi nhé nghe em. Từ nay anh chỉ viết về những người đau khổ, viết thật nhiều, thật kỹ về những người dân bần, đàn ông đau đớn nhất, thiệt thòi nhất trong xã hội chúng ta :

Những người lính và vợ con của lính !

Kỳ sau, anh sẽ viết cho em và cho cuộc đời những cảnh khốn cùng, những điều bần thiểu, những niềm tin tưởng, hy vọng của những người vợ lính.

(KỶ SAU TIẾP)

**TOÀN QUYỀN BUN KE
VÀ CHỦ BÁO GIAO CHI**

Sau khi đã uống cả tuýp Ốp ta li đông mà vẫn chưa hết nhức đầu búa bở vì ông Sáu Lèo vô được anh cán Vẹm bự và báo chí Giao Chi, ngoại quốc làm rùm beng, đồ vạ cho mình đâm Vẹm xuyên thủng cả bụng quốc gia... bạn, ông toàn quyền Bun ke bèn anh đứng khiêm tốn mời hội chủ báo Giao Chi tới... đớp hít xả giao tại tòa đại sứ chiều hôm 6-12-1967. Ông toàn quyền Bun ke vốn có máu khô hải, lại tướng Giao Chi để thao túng như Xăng tô Đô mạnh mẽ nên, nghe sớ Xia bá cáo giấy in báo đồng đều một ram 360 đồng, bông giấy vạt đi, không nước non mẹ gì nữa, ông bèn lập ra một cái giải thưởng 1000 ram bông giấy mua ở P.X. mỗi ram 100 đồng bạc Lê Văn Duyệt đồ tươi. Chủ nhiệm Nguyễn Ang Ca đã nhanh chân đem chiếu trái bên hè đường Thống Nhất, cương quyết chiếm giải. Chủ nhiệm Nghiêm Xuân Thiện cậy mình tiếng Anh giỏi, hy vọng tràn trề. Kết quả: Nguyễn Ang Ca nhanh hơn Nghiêm Xuân Thiện 10 giây. Nhưng Nghiêm Xuân Thiện nói tiếng Anh khá hơn Nguyễn Ang Ca nên ông toàn quyền Bun ke phải phát giải nhất đồng hạng, 1000 ram giấy chia đôi. Nhiều ông chủ nhật báo chậm chân, chửi thề loạn châu chấu. Người chửi to nhất, hung hãn nhất, vẫn là Phan Nghị. Chủ nhiệm Quốc Phong thì chỉ nói tiếng Nhật.

**ĐỪNG TRÁCH NGƯỜI ĐI
LỜI NGƯỜI Ở LẠI**

Những ngày không đến Tổng Nha Cảnh Sát làm việc để trừ mặc quần xà lỏn, áo thun, thoi ác mô ni ca (gặm bả luộc đó) thay ăn cơm, ông Sáu Lèo tới dự dự các buổi liên hoan có ca nhạc nào cũng yêu cầu ca sĩ hát bản «Đừng trách người đi». Ông Sáu Lèo vẫn nghe đến thế đấy! Ông muốn dùng âm nhạc «gửi hương cho gió» tới những đàn em trách ông sao lại từ chức. Nhưng ông Sáu Lèo đã lại đến sớ, hùng hục làm việc như trâu đi. Và, hôm mới đây, tại buổi liên hoan ở biệt khu thủ đô, ông Sáu Lèo lại yêu cầu ca sĩ hát bản «Lời người ở lại». Ông Sáu Lèo ơi, Con Ong số 9 nói về ông hơi kỹ vì ông dám làm đẹp mặt chính quyền, chơi cả Mèo. Nã Cầu không sợ ông mà phải khen ông phát vờ Vẹm này. Vậy, nếu có vì khen ông mà báo ế, yêu cầu ông mang tiền tới mua hết Con Ong số 9, kể tụi tôi sập tiệm.

**NGƯỜI HÙNG NGUYỄN LIỆU
ĐÃ . ĐÀU ĐỘI NÓN DẦU... »**

Trong một bữa tiệc liên hoan ở biệt khu thủ đô, chủ tiệm Minh Võ hỏi ông Sáu Lèo :
— Này ông Sáu, chứ ông làm ngơ người hùng Nguyễn Liệu à ?

Ông Sáu Lèo vỗ vai chủ tiệm Minh Võ :
— Hân... đi lính rồi !
— Không được, phải lôi hân ra tòa. Tại sao những kẻ gây loạn lại được vinh hạnh đi lính ? Tôi phản đối.

Ông Sáu Lèo nhún vai :
— Nhờ anh tí, phần nào thôi chứ.
Minh Võ ngao ngán :
— Ông cho hân đi lính rồi Thượng thổ Hạ tá lại tranh đấu... đòi hân ra cho mà coi.

Ông Sáu Lèo không nói thêm. Như vậy đồng bào Quảng Ngãi yên tâm, quân đội sẽ giáo dục cho Nguyễn Liệu đỡ... mất dạy. Hiện thời, người hùng đang ca bài :

— «Ba năm trấn thủ lưu đồn
Ngày thì canh «điểm» tối dồn việc «quan»
Chém tre đẵn gỗ trên ngàn
Hữu thân hữu khổ phân nan cùng ai
Miệng ăn măng trúc măng mai
Nhưng giang cùng nứa lấy ai... gọt đầu»

**Ồ i e o e i o...
ĐÁM MA NHÀ ÁI QUỐC
NGUYỄN XUÂN CHỮ**

Nhà ái quốc Nguyễn Xuân Chữ đã thành thoi lên cõi niết bàn. Một đời tranh đấu, một đời trong sạch. Cụ đã đào tạo biết bao danh y và bao môn đệ trải ra chính trường làm Bộ trưởng hay hách hơn. Luôn luôn từ chối danh vọng để giữ lòng mình trắng phau phau nhưng lại bất khuất trước bạo lực. Ngày hai cụ Tâm Châu, Trí Quang còn đoàn kết ra rít cùng nhau nhện đối tại Việt Nam Quốc tự, bọn chính khứa quạt giấy, bánh đậu xanh Hải Dương, điều đóm họ Trần đều bỏ thầy phú lính, sợ cóm vò, một mình cụ đã lê thân già và lá gan rách nát tới săn sóc cho hai vị. Nay cụ chết đi giữa lúc Tô Miếu chưa có nổi một viên gạch, đám ma cụ vẫn được cử hành long trọng tại Viện Ung Thư đường đoàn Thị Điểm sáng 7-12-1967. Đám ma cụ đông hơn, liệt sĩ Trần Văn Văn.

Gã điều đóm họ Trần cầm tràng phan dẫn đầu, sứt sùi kẻ lè «Cụ ơi, cụ tịch, lấy ai nâng đỡ con mần Bộ trưởng bi rờ.» Theo sau là các đại diện của 36 đảng thuộc 36 hệ phái. Cái cảnh tượng chúng nó đi đưa đám ma cụ, khiến Nã Cầu liên tưởng tới đám ma nhà ái quốc Phòng Tích. Ôi, cả đời cụ lo chữa bệnh ung thư mà chết đi cụ vẫn để lại một lũ vi trùng ung thư tức là bọn chính khứa đi đưa đám ma cụ. Chúng nó đã làm bản xác chết cụ đấy, cụ ơi !

CHỢ TRỜI YÊN CHÍ

Nã Cầu thấy dân buôn thúng bán bưng ở Chợ Trời đang lao đao vì trái bom bản 154/KSKT. Bèn đích thân tới yết kiến cụ Đô Cua. Sau khi nghe Nã Cầu

trình bày đủ 36 kiểu lý do đau khổ, cụ Đô Cua đã «đề kê» trên nguyên tắc với Nã Cầu rằng thì là sẽ triển hạn khá lâu cho... chợ trời. Nhất định chợ trời sẽ được kiểm ăn trong dịp Tết này. Vậy đồng bào chợ trời hãy yên chí lớn. Hãy đọc Con Ong đi, ủng hộ Con Ong nhiều vào vì Con Ong đã vì chợ trời mà... tranh đấu ra rít.

**XIU PƠ MÂN TRẦN ĐỒ CUNG
CHỈ ĐƯỢC CÁI NƯỚC NÓI PHẾT**

Xiu pơ mân Trần Đồ Cung đã bị bỏ ở quán La Pagode rằng thì là vì ông ta đuổi Bếp Nhỏ ra khỏi Bộ Thanh Niên nên Bếp Nhỏ thù ông ta. Hãy nhớ cho kỹ ông vua «đồ nước gạo» Trần Đồ Cung ! Không có ai đuổi Bếp Nhỏ cả mà chỉ vì làm với những thằng ngu, dếch chịu nổi nên Bếp Nhỏ nó nạp đơn xin thôi ở Bộ Thanh Niên những... hai lần.

Còn ông nói phét là đuổi nó thì «u xà» giấy sa thải ? Hãy hồi tưởng buổi họp báo ở Bộ Kinh Tế với câu nói duy nhất «Chúng tôi là đàn em của ông Tổng Trưởng...» Đừng quên, nghe ông. Đừng quên và phét kéo Nã Cầu sẽ làm ông nhớ thì mất cái tình «anh em ta».

Chú ý : Ông minh Võ đã bỏ bài viết về ông ký lăm. Nã Cầu viết thêm bài mới kéo Bếp nhỏ nó sùng, nó không thêm viết Con Ong nữa

**NGHIỆP ĐOÀN KÝ GIẢ VIỆT NAM
NHẤT ĐỊNH CHIẾM CRAZY CLUB**

Thế là anh Nguyễn Trọng, chủ tịch nghiệp đoàn ký giả Việt Nam đã nghe Nã Cầu mách nước. Ban chấp hành của nghiệp đoàn bèn họp một phát ngay buổi sáng thứ bảy hồi 10 giờ tại tòa soạn báo «Tự Do» để bàn về vụ xin giá trị sớ ở đường Tự Do. Ông Lê nào đó chắc phen này khó dịch với các nhà báo dúi rách... trụ sở và tiền bạc. Ông cũng dùng hồng «mua» báo chí như ông đã «mua» ai đó ở Công Sản (nhớ đừng có dấu nặng ở tiếng Công). Anh nào tiếp tay lưu manh, tư bản và xì rách ba «chơi» nghiệp đoàn ký giả Việt Nam, Nã Cầu sẽ dành cả năm để chửi cha các anh ấy lên. Nếu anh ấy là nhà báo thì càng đáng chửi cả lò nh' anh ấy. Sẽ báo cáo điển tiến cuộc vận động xoay trụ sở của kép Nguyễn Trọng. Đề nghị anh em làm ồn vụ này lên.

Xin báo cho anh em biết, ông Lê đã tới «thông cảm» với Con Ong. Nhưng Con Ong nhất định hướng về phe Nghiệp đoàn Ký giả Việt Nam mà chửi tiền... xì rách ba. Ông Trình đình Thiện Công Sản coi chừng, ông không «ốp» cái vụ này, Nã Cầu sẽ xách trời tới Công Sản hỏi thăm quý ông đó.

TIN GIỜ CHÓT : Chủ tịch Nguyễn Trọng đã hảo xong đơn xin trụ sở đang mở xì rách ba Crazy Club.

MỖI NGÀY BẠN HÃY ĐỌC

TIỀN

Nhật báo thông tin nghị luận
Chủ nhiệm ĐẶC VĂN NHÂM
Tòa soạn 101 Võ Tánh Điện thoại 91.905